

Arrest

nr. 138 260 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 september 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaten E. BAELE en F. SCHEERLINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 26 augustus 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het gegeven betreft dat betrokkene ouder is van twee Belgische kinderen, hierbij dient te worden opgemerkt dat dit element niet weerhouden wordt. Bovendien legt betrokkene geen geboorte- of erkenningsaktes voor waaruit blijkt dat hij de vader is. Uit onderzoek van het dossier blijkt ook dat het gaat over 2 meerderjarige Belgische kinderen.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar het feit dat hij ouder zou zijn van 2 kinderen met verblijfsrecht, namelijk O.K. en B.K., ook hier werden geen geboorte- of erkenningsaktes voorgelegd. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven.

De elementen van integratie (betrokkene sedert 2007 in België zou verblijven, zeer geliefd is in de omgeving werkbereid is) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker eveneens op 26 augustus 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K.C.

(...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort en of visum."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1.1

Iedere rechtzoekende die een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zeker diegenen binnen de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009, mogen van de overheidsinstantie minstens verwachten dat zij deze in acht nemen, zonet stelt men zich bloot aan willekeur. De administratieve overheid die vaste gedrags- of beleidsregels bekendmaakt aan het publiek dient deze evident toe te passen op elk individueel geval, bovendien mag zeker niet vergeten worden dat zij over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De rechtsonderhorige mag verwachten van haar overheid dat zij haar beleidsregels niet onverhoeds wijzigt, zonet komt de rechtszekerheid in het gedrang.

1.2

'Buitengewone omstandigheden' is natuurlijk een rekbaar begrip. Het zijn omstandigheden die het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' maken een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf. Hieronder kunnen ook omstandigheden begrepen worden of een geheel van omstandigheden die het indienen van een aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt.

De overheid heeft hier een appreciatiemarge en maakt gebruik van haar discretionaire bevoegdheid. Verzoeker verblijft in ons land minstens sinds 2007 ononderbroken in België. Hij heeft een eerste aanvraag ingediend töt machtiging verblijf in november 2009 op grond van artikel 9bis wet van 15 december 1980. Verzoeker heeft een beslissing mogen ontvangen betreffende deze aanvraag op 1 juli 2014. Dit betekent dat verzoeker minstens gedurende een periode van 5 jaar gewacht heeft op een beslissing.

In het schrijven van 01.02.2013 stelt verweerder het volgende:

"Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend voor 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België."

Verweerder stelt zelf dat verzoeker een ononderbroken verblijf kent in België sinds 2007 én dat hij het bewijs heeft geleverd van een duurzame verankering in België.

Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij zijn procedures die hier lopende zijn afwacht. De lange duurtijd is niet aan verzoeker te wijten.

Het is de verantwoordelijkheid van verweerder dat dossiers binnen een redelijke termijn worden behandeld en een beslissing in wordt genomen.

Dit gegeven op zich maakt reeds voldoende aantoonbaar dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, waardoor deze aanvraag minstens ontvankelijk diende beoordeeld te worden.

1.3

Toch dient verweerder de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij haar beleid en rekening te houden met het beleid uit het verleden dat nog steeds zijn gevolgen heeft tot op heden.

Het is een algemeen gegeven dat de Turkse gemeenschap één van de belangrijkste is in ons land. Dit jaar werd 50 jaar migratie België - Turkije herdacht. Het is immers 50 jaar geleden dat België en Turkije een bilateraal akkoord ondertekenden om werknemers vanuit Turkije naar België te halen. Dit betekende de start van de migratiegolf van Turkse migranten in België.

Dit gegeven heeft de basis gelegd voor de migratiestromen vanuit Turkije naar ons land.

Na de stopzetting van de arbeidsmigratie in 1970 is de Turkse populatie nog blijven toenemen, er zijn verschillende Turkse migrantengolven in de loop der jaren geweest. Naast de georganiseerde of spontane immigraties van werknemers met de Turkse nationaliteit, hebben de Belgische overheden onmiddellijk na de ondertekening met Turkije gekozen voor een gezinsgericht migratiebeleid.

Dit alles resulteerde in een grote aanwezigheid van Turkse onderdanen in onze samenleving die onuitwisbaar is.

Een groot deel van verzoeker zijn familie leven en wonen in België, sommigen hebben inmiddels de Belgische nationaliteit of zijn zelfs in België geboren.

Verzoeker zijn kinderen zijn allen in België, twee hebben inmiddels de Belgische nationaliteit:

- M.K. (°22/12/1992), Belgische nationaliteit

- M.K.(°30/01/1994), Belgische nationaliteit

- O.K.(°22/02/1996), C- kaart

- B.K. (°25/02/2001), C-kaart

Verzoeker legt een uittreksel uit het bevolkingsregister neer ter staving.

Na een periode van meer dan 5 jaar ononderbroken verblijf in België en het gegeven dat al zijn kinderen in België verblijven, vormen op zich een geheel van omstandigheden dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk ligt om in het herkomstland de aanvraag in te dienen.

Alle andere familieleden van verzoeker hebben in België een verblijfsvergunning verkregen. Hij is de enige die met moeilijkheden kampt om zijn verblijf in België geregulariseerd te zien. Dit is voor verzoeker moeilijk te begrijpen."

3.2. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het de vreemdeling evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voor-

handen te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet vanuit het buitenland is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Waar verzoeker meent dat zijn vertrouwen werd opgewekt door gedrags- of beleidsregels, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen opsomming van criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om ontvankelijk en/of gegrond te worden verklaard (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Er kunnen geen verwachtingen worden gebaseerd op welke gedragslijn dan ook of verklaringen van wie dan ook aangaande zulke gedragslijnen die op een dusdanige manier worden toegepast door de gemachtigde dat hij zijn discretionaire bevoegdheid inperkt, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet toevoegt of vrijstelling verleent van wettelijk vereiste voorwaarden, zoals het bestaan van buitengewone omstandigheden. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door administratieve praktijken gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Tenslotte moet er op worden gewezen dat gedrags- of beleidsregels geen wettelijke of reglementaire normen zijn en dus geen werkelijke rechtsbronnen uitmaken. Zodoende vermag verzoeker hier geen middel uit te putten gelet op het feit dat niet aangetoond is dat de aangevoerde schending een

rechtsregel betreft. Een schending van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.6. Verzoeker voert aan dat de behandeling van zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 25 november 2009, vijf jaren heeft geduurd daar pas op 26 mei 2014 een beslissing werd genomen, waarvan hij in kennis werd gesteld op 1 juli 2014. Hij stelt dat deze lange duurtijd niet aan hem te wijten is en dat de gemachtigde een verantwoordelijkheid heeft om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen en dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. Daargelaten de vraag of de gemachtigde inzake de eerste aanvraag het beginsel van een redelijke termijn heeft overschreden, moet worden vastgesteld dat dit betoog niet kan worden aangewend ten aanzien van de tweede aanvraag. Ten aanzien van deze tweede aanvraag, die op 16 januari 2014 werd ingediend, werd op 10 juli 2014 de bestreden beslissing genomen. Een behandelingstermijn van zes maanden kan in casu niet als onredelijk lang worden beschouwd. Een schending van het beginsel van redelijke termijn voor wat betreft de bestreden beslissing wordt in casu niet aangetoond.

3.7. Verzoeker betoogt dat hij sinds 2007 ononderbroken in België verblijft, dat hij het bewijs heeft geleverd van een duurzame verankering en dat dit gegeven op zich reeds voldoende aantoonst dat er buitengewone omstandigheden zijn.

De gemachtigde motiveerde hieromtrent als volgt: *“De elementen van integratie (betrokkene sedert 2007 in België zou verblijven, zeer geliefd is in de omgeving werkbereid is) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De Raad wijst erop dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen de verblijfsduur, integratie, familiale en sociale banden in België veeleer elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van een aanvraag. Verzoeker laat met zijn betoog na om in concreto aan te tonen dat zijn langdurig verblijf en integratie het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Bij gebrek hieraan kunnen deze elementen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Er moet tevens worden opgemerkt dat de gemachtigde als volgt motiveerde omtrent de aangehaalde buitengewone omstandigheden:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven.” Deze motieven worden niet betwist noch weerlegd door verzoeker.

De Raad merkt voorts op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Uit de motieven van de bestreden beslissing volgt immers dat de aangehaalde elementen van langdurig verblijf en integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker betoogt verder dat een groot deel van zijn familie leeft en woont in België, sommige familieleden hebben zelfs de Belgische nationaliteit of zijn in België geboren. Hij verwijst in concreto

naar vijf kinderen en stelt dat alle andere familieleden een verblijfsvergunning hebben gekregen. Zijn langdurige verblijf en zijn kinderen vormen op zich een geheel van buitengewone omstandigheden, aldus verzoeker.

Omtrent de kinderen motiveerde de gemachtigde als volgt:

“Wat het gegeven betreft dat betrokkene ouder is van twee Belgische kinderen, hierbij dient te worden opgemerkt dat dit element niet weerhouden wordt. Bovendien legt betrokkene geen geboorte- of erkenningsaktes voor waaruit blijkt dat hij de vader is. Uit onderzoek van het dossier blijkt ook dat het gaat over 2 meerderjarige Belgische kinderen.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar het feit dat hij ouder zou zijn van 2 kinderen met verblijfsrecht, namelijk O.K. en B.K., ook hier werden geen geboorte- of erkenningsaktes voorgelegd. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verzoekster betwist niet dat hij geen geboorte- of erkenningsakte voorlegde waaruit hij blijkt dat hij de vader is van de vijf kinderen. Evenmin betwist hij dat twee van de kinderen reeds meerderjarig zijn. Aangezien er op basis van de elementen die werden voorgelegd aan de gemachtigde geen zekerheid bestond over zijn vaderschap acht de Raad het niet onredelijk dat de gemachtigde bijgevolg dit element niet weerhoudt als een buitengewone omstandigheid. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een Nederlandse vertaling van een uittreksel uit het Turkse bevolkingsregister toe, alsook een kopie van het originele uittreksel uit het Turkse bevolkingsregister, zoals gelegaliseerd door de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Verzoeker stelt evenwel niet en toont niet aan dat deze gelegaliseerde Nederlandse vertaling van het uittreksel van het Turkse bevolkingsregister eveneens aan de gemachtigde werd voorgelegd in het kader van zijn aanvraag, vermeld in punt 1.1. Zodoende maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde kennis had moeten hebben van de inhoud van het uittreksel van het Turkse bevolkingsregister.

De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing verder op dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert. Verzoeker toont niet aan dat door een tijdelijke scheiding de gezinsbanden en de belangen van de kinderen, wier moeder tevens regelmatig in België verblijft, onherstelbaar worden beschadigd, zodat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond. Het gegeven dat de kinderen de Belgische nationaliteit hebben of over verblijfsvergunningen beschikken, doet hieraan geen afbreuk.

3.9. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gelet op het hoger gestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen middelen aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing, zodat deze gehandhaafd blijft.

Het enige middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES